

ναγιά, 'δὲ γέβεδα, νὰ 'γαστρωθῇ μὲ τὸ γέρο! Μύκ. Γίβεδο δὲν ἦκαμ' ἢ κακομοῖρα, κι ἀπὸ δὲ γατέω γιάδα δὲ δὴ βρο-
τιμῶ κιάνεις (γατέω=κατέχω, γνωρίζω) Σητ. Τὰ γίβεδα
ποὺ κάνει αὐτὴ 'ς τὸ χωριό, νὰ γυρίζῃ μὲ τὸν ἕνα καὶ μὲ
τὸν ἄλλο νεαρό, δὲ δά 'καμενε κοπελιά 'ς τὸ γόσμο Μα-
λάκ. Τὰ 'μαθες γιὰ τὰ βέγετα τῆς προκομμένης τῆς ξα-
δέρφης σου! Σίφν. Θὰ σοῦ τὰ 'πῶ τὰ γέβεντά σου Κίμωλ.
Εἶχε δὲν εἶχε, τὸ 'καμε τὸ γέβεντο Κουρ. || Παροιμ. Τοῦ
φτωχοῦ ὁ θάνατος δὲ γροικᾶται καὶ τοῦ πλουσίου τὰ γί-
βεδα (αἱ πράξεις ἐκάστου κρίνονται ἐκ τῆς κοινωνικῆς τά-
ξεως, εἰς ἣν οὗτος ἀνήκει) Κρήτ. || Γνωμ. Θὰ ξυπνήσῃ ἡ
κουρεμένη καὶ θὰ 'δῇ τὰ γέβεντά της (ἐπὶ περιπτώσεων,
καθ' ὅς ἀλογίστως ἐκτελεῖ τις πράξεις, τὰς ὁποίας δὲν θὰ
ἐπραττεν ἐὰν ἐσκέπτετο προηγουμένως) Σίφν. || Ἀσμ.

Ὁ στραβολαίμης πετεινὸς 'ς τὸ ματζιπέτι κράζει,
τὰ γίβεδά του δὲ θωρεῖ κι ἄλλους καταδικάζει
(ματζιπέτι=ἀκρόστεγον) Κρήτ. β) Ἐλάττωμα, ψόγος,
κατηγορία Κύθν. Σίφν. : Παροιμ. "Ὁ γροῖος φηγοῦται, τὰ
γέβεδά του ἀκούει (ὁ ὠτακουστής συνήθως ἀκούει τοὺς ἐναν-
τίον του ψόγους) Κύθν. || Ἀσμ.

Ἄς ποῦμε τώρα κι ἄλλουνοῦ / τὰ γέβεντά του κι αὐτουνοῦ
Σίφν. 2) Ἡ διαπόμπευσις Κρήτ. Μῆλ. Ρόδ. : Ἐκάμαν δὴν
δόσο γέβενδο Ρόδ. || Παροιμ. Ἡ πορτικὴ τὰ γέβεντα γιὰ
πανηγύρι τὰ 'χει (πορτικὴ=ἐταίρα· ἐπὶ ἀνθρώπων διε-
φθαρμένων, ἀπολεσάντων τὴν αἰδῶ, οἵτινες ἀναισθητῶς ἔ-
χοντες πρὸς τὴν ἀτίμωσιν ἐναβρύνονται μᾶλλον διὰ τὰ ἔργα
των) Μῆλ. β) Ὑβρις, προσβολὴ Κρήτ. Λέσβ. (Σταριῶτ.)
Μύκ. : Αὐτὸ μοῦ 'ρχεται σὰ γίβεδο Κρήτ. Ἀρχίνα τὰ γέβιδα
τοῖ τσ' κατάρεις Σταριῶτ. Ἰδὲ γέβεδα, ποὺ μᾶς ἦκαμε 'ς τὸ
σπίτι! Μύκ. γ) Ἐντροπή, καταισχύνῃ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) :
Μουρέ, μὰ 'ιάδα καὶ μαλώνετε καὶ σᾶς ἀκούει ὁ κόσμος;
"Ὡ ἀροπὲς καὶ 'έβεδα! || Ἀσμ.

Τὰ κατουρλιά περάσανε κάτω 'ς τοῦ Πολυχρόνη
κι ὅλο βοδὲς καὶ 'έβεδα 'ς τὰ μουτρα τῆς μαζώνει.

3) Ὁ ἀξίος διαπομπεύσεως, γελοιοποιήσεως, ὁ γελοῖος Θήρ.
Ἴος Κρήτ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ.) Σίφν. : βοδὴ καὶ
'έβεδο, ἀνεέλιγο τοῦ κόσμου Ἀπύρανθ. Φύγε ἀπὸ βροστά
μου, γέβεντο τοῦ χωριοῦ μας Γαλανᾶδ. Γέβεντο κι ἀνεγο-
ρὰ μοῦ εἶσαι Μῆλ. Γέβεδο τὴ γάμανε (τὴν ἐγελοιοποίη-
σαν) Ἴος. Θὰ γίνω βέγετο τοῦ κόσμου Σίφν. Μ' αὐτὸ τὸ
γίβεδο πᾶς καὶ μιλεῖς; Κρήτ. 4) Κατὰ πληθ., αἱ ἀκαθαρ-
σίαι· ἡ σημ. ἀπὸ τῶν ἐπιρριπτομένων κατὰ τοῦ πομπευο-
μένου ἀκαθαρσιῶν Κρήτ. : Ἐγέμισε γίβεδα ὁ τόπος. 5) Τὸ
ἀσήμαντον, τὸ ἄνευ ἀξίας πράγμα Κύθν. : Νὰ βάλῃς τὰ
καλὰ παπούτσια, ὅχι τὰ γέβεδα.

γεβεντούκλω ἢ, Πελοπν. (Κυνουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γέβεντο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ούκλω.

Ἡ πομπευθεῖσα γυνή, ἡ ἀναιδής, ἡ κακολόγος. Συνών.
γεβεντισμένη, (ιδ. γεβεντίζω 2), πομπεμένη (ιδ.
πομπεύω), ρεξιλεμένη (ιδ. ρεξιλεύω).

γεβεντοῦσα ἐπίθ. θηλ. Πελοπν. (Κυνουρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γεβεντίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οῦσα, δι' ἣν ιδ. Ἀνθ. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1925), 180 κέξ.
Ἡ διαπομπευθεῖσα.

γεγές ὁ, Ἴων. (Βουρλ.) Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀρκαδ. Ἀ-
χαῖα Ἡλ. Καλάβρυτ.) — Σ.Περεισιᾶδ., Βασιλίσσ. ἀνθ., 4,
28. Δ.Λάμψα, Ν. Ἔστ. 19 (1936), 680 — Λεξ. Μπριγκ. Μ'Ε-
γκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δημητρ. γιγές Κυδων. Σαμοθρ.

Λέξις πεποιημένη.

1) Ὁ ἀνόητος, κουτός, βλάξ Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀρκαδ.
Ἀχαῖα Ἡλ. Καλάβρυτ.) — Σ.Περεισιᾶδ., ἐνθ' ἀν. Δ.Λάμψας,
ἐνθ' ἀν. — Λεξ. Μπριγκ. Μ'Εγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. Δη-
μητρ. : Ἀφοῦ εἶσαι γεγές, καλὰ ἔπαθες Ἀχαῖα. Τραῦ νὰ
τηράξῃς τὴ δουλειά σου, γεγέ, ποὺ χαζεύεις καὶ γελᾷς σὰ
χάχας Ἡλ. Ὡς ἐμᾶς τίς γυναικες, ἃς ποῦμε καθαρά, συμ-
φέρει νὰ 'ναι ὁ ἄνδρας κομματάκι γεγές, γιατί ἡ κουταμάρα
τῶν ἀνδρῶν ἐξασφαλίζει τὴν εὐτυχία ἐμᾶς τῶν γυναικῶν
Σ.Περεισιᾶδ., ἐνθ' ἀν., 28. Καταραμένος ὁ γεγές ὁ συμβο-
λαιογράφος, ποὺ μ' ἔβαλε νὰ ὑπογράψω τὴν καταστροφὴ
μου Δ.Λάμψας, ἐνθ' ἀν. 2) Ὁ κρυφίνους, παμπόνηρος Κυδων.
Σαμοθρ. : Ξέρ' εἰς τί γιγές ἔρι; Τίπουτα δὲ δούν γιγᾶ Σαμοθρ.
3) Ποταπός, ἀναξιοπρεπής Ἴων. (Βουρλ.)

γεγονός τό, λόγ. κοιν. γεονός Κύπρ. δεονός Κεφαλλ.
γεγονότο Κρήτ. — Λεξ. Δημητρ. Πληθ. γεγονά Πελοπν.
(Βερεστ. Πυλ. Τριφυλ.)

Τὸ οὐδ. τῆς μετοχ. τοῦ γέγονα, παρχ. τοῦ ρ. γίγνομαι.

1) Πᾶν ὅ,τι ἔχει γίνῃ ἤδη, τὸ τετελεσμένον λόγ. κοιν. : Ὁ
διορισμός - ἡ μετάθεσις - ἡ ἀπόλυσίς του εἶναι πλέον γεγο-
νός. Ἡ ἀγορὰ τοῦ σπιτιοῦ εἶναι γεγονός. || Φρ. Γεγονός
τετελεσμένον. 2) Τὸ περιστατικόν, τὸ συμβάν, ἡ πρᾶξις
λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. : Ἀξιοπερίεργο - ἀξιοπρόσεκτο - ἀσή-
μαντο - περίεργο - πρωτοφανές - σημαντικὸ - σπουδαῖο -
τυχαῖο γεγονός. Τὰ γεγονότα τοῦ εἰκοσιτετραώρου - τοῦ
μηνός. Μᾶς ἀναγκάζουν τὰ γεγονότα. Σπουδαῖα γεγονότα
λόγ. κοιν. Ἐμαθα σήμερα ἕνα δεονός ποὺ στουπίρησα (στου-
πίρησα=ἐξεπλάγην) Κεφαλλ. Εὐκλειὸς τὸ δεονός δὲ δὴ ματά-
κουσα αὐτόθ. Εἶχε κάνει ὁ μακάριος γεγονά ποὺ τὸν εἶχανε
στουπίρει οὐλα τὰ χωργιά Πελοπν. (Βερεστ.) Ἡ Τετράδη
κάνει πολλὰ γεγονά (ἐκ τῆς δοξασίας ὅτι ἡ Τετάρτη, προσ-
ωποποιουμένη, ἐπιφέρει βλάβην, προξενεῖ ζημίαν εἰς τοὺς
ἐργαζομένους κατ' αὐτήν) αὐτόθ. 3) Πρᾶγμα βέβαιον, ἀ-
ναμφισβήτητον λόγ. κοιν. : Εἶναι γεγονός ὅτι τοὺς ἔβαλαν
φυλακή. Εἶναι γεγονός ὅτι παραιτεῖται ἡ κυβέρνησις. 4) Ἡ
πραγματικότητα, τὸ ὡς δεδομένη ἀλήθεια ὑπάρχον λόγ. σύν-
ηθ. καὶ δημῶδ. : Τὸ γεγονός ὅτι ἔχουν λεπτὰ, εἶναι ἀρκετὸ
νὰ γεννήσῃ ὑποψία λόγ. σύνηθ. Ὡς γεγονός, 'ἐν τῇ' ἔχω
τον ἀνάτῃ (τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι δὲν τὸν ἔχω ἀνάγκην) Κύπρ.
5) Ἡ δυσκολία Κεφαλλ. : Θὰ γδῶ τὸ δεονός (θὰ ἰδῶ τὴν
δυσκολίαν).

γεζίτης ὁ, Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Ρόδ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *gezit*=ἀναιδής.

Ὁ ἀναιδής, ἀσεβής, ἐνθ' ἀν. : Νὰ χαθῇς, γεζίτη, ἀπὸ
βροστά μου Κρήτ. || Ἀσμ.

Κι ὁ Τουρνατζῆς ξαναρωτᾷ, ποιός εἶσαι, βρε γεζίτη;

— Ἐγὼ 'μαι ὁ Μεμεδ ἀγᾶς, ὁ ξακουστός τῇ Κρήτῃς
αὐτόθ.

γειρτά ἐπίρρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Τσακων. (Μέλαν.) κ.ἄ.
γέρτα Εὐβ. (Βρύς.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γειρτός.

Κεκλιμένως ἐνθ' ἀν. : Τὸ 'βαλε γειρτά Ἀρκαδ. Ἐρκεται
γέρτα-γέρτα Βρύς. Τί πηγαίνεις γέρτα-γέρτα; Ἴσα δὲ
μπορεῖς νὰ ντὸ πάῃς τὸ κορμί σου; αὐτόθ.

γειρτάρι τό, ἀμάρτ. γειρτάρι Τσακων. (Μέλαν.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γειρτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρι (II) 2.

Τὸ κυρτὸν μέρος τῆς βακτηρίας : Κίσε νι ἀπὸ τὸ λαι-

γείτονας τοῦ γειρτάρι (πιάσε το ἀπὸ τὸν λαϊκὸν μὲ τὸ κυρτὸν μέρος τῆς βακτηρίας).

γειρτάριος ἐπίθ. ἀμάρτ. γερτάριος Κρήτ. (Κίσ.)
Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γειρτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
άριος.

Ὁ κεκλιμένος, ὁ γερμένος.

γειρτός ἐπίθ. σύνθηθ. γείρτός Εὐβ. (Στρόπον.) ἱερτός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γειρτέ Τσακων. (Πραστ.) γερτός Ἡπ. Κρήτ. (Κίσ. Πεδιάδ.) Μύκ. Πελοπν. (Ἀργ. Ἀρκαδ. Βραχν. Πόντ. (᾽Οφ.) Σκῦρ. Χίος — Γ. Δροσίν., Ἀγροτ. ἐπιστ., 33 I. Πολέμ., Σπασμέν. μάρμαρ., 27 — Λεξ. Περίδ. ἱερτός Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γερτές Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γέρνω, διὰ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. ἔγειρα.

Ὁ κεκλιμένος, ὁ γερμένος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (᾽Οφ.) Τσακων. (Μέλαν.) : Ὁ κορμός εἶναι γερτός Σκῦρ. Δὲ σ' φαίνεται τσεῖνο δὲ τὸ κάντρο ὅτ' εἶναι γερτός; αὐτόθ. Οὐ στῦλους εἶμι γειρτός Εὐβ. (Στρόπον.) Τοῦτο τὸ φόρτωμα εἶναι γειρτό Πελοπν. (Τριφυλ.) Μαξιλάρες γειρτές Ἀθῆν. Πολὺ ἱερτό τό 'καμα δὲ καθιρίμ' ἐτοῦ κάτω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὅλες οἱ ἐλγές εἶναι ἑρτές, τ'ς ἔχει ὁ βοριάς ἐτὰ καμωμένες καὶ ἔρουννε πρὸς τὴ νοθιά αὐτόθ. Ἐκ γειρτέ ὁ καμὸ χάμου τσι ν' ἐστνούκα (ἦτο γειρτός χάμω ὁ κλάδος καὶ τὸν ἐστύλωσα) Μέλαν. Γερτή εἶν' ἡ πόρτα (εἶναι ἡμικλειστός) Χίος. Ἡφητῶν δὴμ βόρταγ-γειρτήν τ'ς ἡμβαμ-μέσα οἱ πούλ-λες τῶ ἐκάμαν δόγ γόσμον δὲ πάνω κάτω Κῶς. Τὸ παραθύρι τό 'χω γερτό Μύκ. Εἶμι γειρτό τ' ἀλών' Στερελλ. (Ἀχυρ.) Εἶμι γειρτός οὐ ἀργαλειός αὐτόθ. Γερτή βελονιά (εἶδος ραφῆς κεκλιμένης) Σκῦρ. Γερτό κλαδί (εἶδος κεντήματος εἰς τὰ μανίκια τῶν γυναικείων φορεμάτων, παριστῶντος κεκλιμένον κλάδον) αὐτόθ. Τοῖχος γειρτός Λεξ. Ἡπίτ. Ἐνα καμίνι ἀσβεστιοῦ 'ς τὰ πόδια τοῦ ἀντικρινοῦ λόφου ἔβγαξε ἕνα πυκνὸ καπνὸ πού ἔφηνε γειρτός Δ. Βουτυρ., Ἐπανάστ. ζῳων, 29 || Παροιμ. Ἡ γλῶσσα ζογρὸ γερτέ τσεῖται, κλαδία οὐτ' ἔχ' (ἡ γλῶσσα κεῖται γειρτή εἰς ὑγρὸν μέρος, κλαδία δὲν ἔχει ἐπὶ τοῦ φλυάρχου ἢ τοῦ λέγοντος μὲν, ἀλλὰ μὴ πράττοντος) ᾽Οφ. || Ἄσμ.

Εἶχαμε μιὰ συκιά γερτή καὶ βερικοκηπωτή
κ' ἔκανε σῦκα γερτά καὶ βερικοκηπωτά
(ἐκ καθαρογλωσσ.) Κρήτ. (Πεδιάδ.) — Ποιήμ.

Θυμάσαι, ὅταν κάποτε γερτός 'ς τὴν ἀγκαλιά σου
τὸ πρόσωπό μου ἔκρυβα μεσ' 'ς τὰ χυτὰ μαλλιά σου;
Γ. Δροσίν., ἐνθ' ἄν.

Πάνω 'ς τὴν καπὸτα μου / — φορεσιὰ καὶ στρώμα μου —
εἶδα ὀνείρατα, γειρτός, / ἔντηντος καὶ κοιμιστός
Ζ. Παπαντ., ἐν Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 336

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γειρτό Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἐρτό γερμένακι. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐρτά γερμένα αὐτόθ.

γειρτούλης ἐπίθ. Πελοπν. (Γαργαλ. Τριφυλ.)
Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γειρτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ούλης.

Ὁ ἐλαφρῶς κεκλιμένος : Τὸ κονδέλι νὰ δὲ βάλης γειρτούλι, νὰ κρατᾷ τὸ κλήμα (κονδέλι=ὑποστήριγμα).

γείσον τό, λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. γείσος ὁ, Πελοπν. (Κορινθ.) — Λεξ. Δημητρ. γείσους Στερελλ. (Ἀχυρ.)
Τὸ ἀρχ. οὐσ. γείσον.

1) Τὸ πέραν τῶν καθέτων τοίχων ἐξέχον μέρος τῆς στέγης λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. : Δὲν ἔχ' καλὸ γείσον τοῦ σπιτί' σ' μπρουστά Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τὸ χελιδόνι διορθώνει τὴ

φωλίτσα τοῦ κάτω ἀπὸ τὸ γείσο Π. Παπαχριστοδ., Πασχαλ. διηγήμ., 7. Συνών. βροντάλι 1, γείσωμα 1, κορνίζα, ματσιπέτι, σουάντζα. 2) Ἡ σκιάζουσα τὸ πρόσωπον προεξοχή τῶν στρατιωτικῶν, ναυτικῶν καὶ μαθητικῶν πηλικίων λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. : Νά 'χ' μαῦρου γείσου τοῦ καπέλου μ' Στερελλ. (Ἀχυρ.) Χάλασε ὁ γείσος τοῦ καπέλου Πελοπν. (Κορινθ.) Συνών. κεραμίδι.

γείσωμα τό, λόγ. σύνθηθ. ἑίσωμα Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ. Ἐγκαρ. Καλόξ. Κωμιακ. Σαγκρ. Τρίποδ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γείσωμα.

1) Γείσον 1, ὁ ἰδ. λόγ. σύνθηθ. 2) Σανὶς στερεῶς προσηρμοσμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου ἢ εἰς ἐρμάριον καὶ προεξέχουσα Λεξ. Δημητρ. Συνών. ράφι. 3) Ἐκαστος τῆς σειρᾶς τῶν λίθων, τῶν τιθεμένων ἐπὶ τοῦ κρασπέδου τοῦ δώματος τῆς οἰκίας, ἵνα συγκρατῇται τὸ χῶμα Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ. Ἐγκαρ. Καλόξ. Κωμιακ. Σαγκρ. Τρίποδ.) : Φέρε μου μία πέτρα νὰ τὴ βάλω ἑίσωμα Σαγκρ. Ἡπέσανε τὰ ἑισώματα τοῦ σπιτιοῦ μου Δαμαρ. Ἀπὸ τοῦ δωμάτου μου τὰ ἑισώματα ἡπασένε κάτω Καλόξ. Ἐσάρταρα κ' ἡπῆρα καὶ τὸ ἑίσωμα μαζί Ἀπύρανθ. Ἐξεκολλήσα δὲ ἑισώματά μας καὶ πρέπει νὰ τὰ σάσωμε αὐτόθ.

γείσωματιάω ἀμάρτ. ἑισωμαθιάω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. γείσωμα.

Τοποθετῶ εἰς τὴν οἰκίαν τὸ γείσωμα διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ δώματος : Πότ', ἂ θέλῃ ὁ Θεός, θὰ ἑισωμαθιάσετε; Εἶναι ἑισωμαθιασμένο τὸ σπίτι ἢ ἀκόμα;

γείσωμάτσιασμα τό, ἀμάρτ. ἑισωμάθιασμα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γείσωματιάω.

Ἡ τοποθέτησις τοῦ γείσωματος ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς οἰκίας : Ἐτελείωσεν ὁ μητᾶτος, τώρα θέλει ἑισωμάθιασμα καὶ χωμάτσιασμα μόνου (μητᾶτος=ἀγροτικὴ καλύβη). Συνών. γείσωματσιασμός.

γείσωματσιασμός ὁ, ἀμάρτ. ἑισωμαθιασμός Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γείσωματιάω.

Γείσωμάτσιασμα, ὁ ἰδ. : Ὅσον τὸν ἑισωμαθιασμό πού θὰ ἑισωμαθιάσωμε τὸ δῶμα, θὰ τὸ χωματίσωμε γαί πάμεν ἐκεῖ.

γειτονάκι τό, Κρήτ. γειτουνάξ' Θράκ. (Αὐδήμ.) ἑιτονάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γείτονας καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Τὸ παιδίον τοῦ γείτονος ἐνθ' ἄν. : Ἐμένα πᾶ δὲ ἑιτονάκια καὶ μοῦ τὰ φέρουν δὲ ψωμιά μου Ἀπύρανθ. || Ἄσμ.

Ἀφίνου γεῖα 'ς τὴ μάνα μου, 'ς ὅλα τὰ κουριτσάκια καὶ πάγον 'ς ἄλλη γειτουριά νὰ κάμου γειτουνάκια Αὐδήμ. Συνών. γειτονόπαιδο, γειτονοπουλάκι, γειτονόπουλο (ἐν λ. γειτονοπούλα 2).

γείτονας ὁ, γείτος Κύπρ. ἑίτος Κύπρ. γείτονας κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ.) Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. Τραπ.) γείτονας πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. Χίος (Μεστ.) γείτονα Καλαβρ. (Μπόβ.) Τσακων. (Βάτικ. Μέλαν. Πραστ. Χαβουτσ.) ξείτονας Κάλυμν. ντζείτονας Ἀστυπ. γείτ'νας Στερελλ. (Ἀμφ. Λοκρ.) εἵτονας Καππ. (Ἀνακ.) Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) Πόντ. (Ἰνέπ.) Σίφν. Σκῦρ. Χάλλ. εἵτ-τονας Χίος (Πυργ.) εἵτον-

